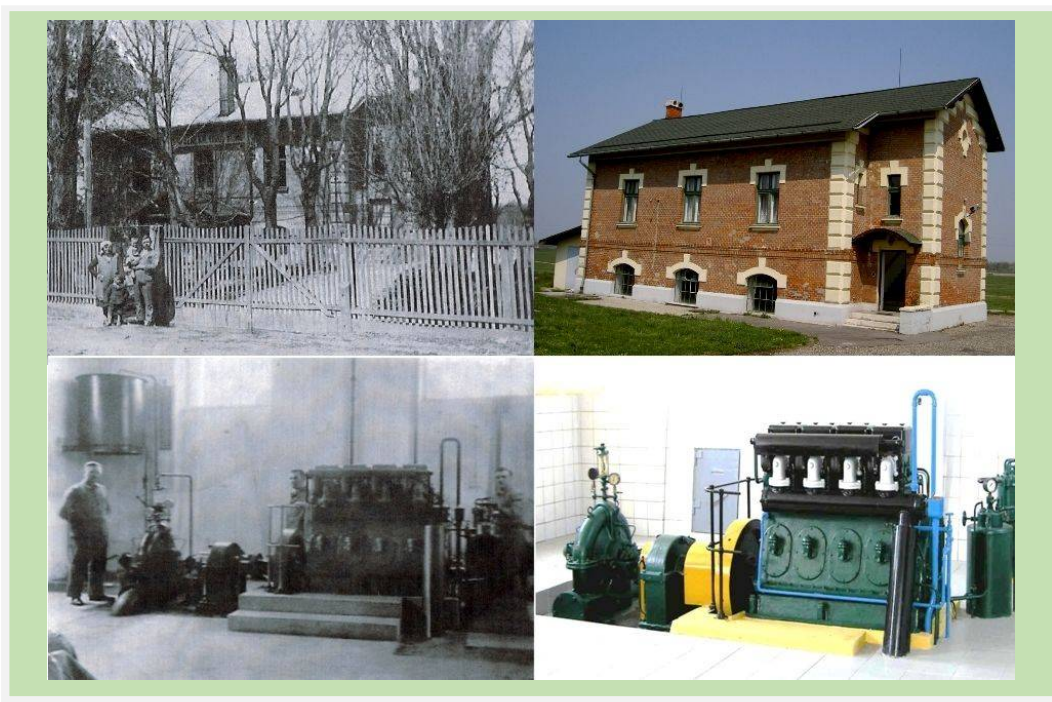

Patinás víz- és csatornamű épületek hazánkban

Régi vízmű gépház Győrben

1903 októberében Győr városának Révfallu városrészében, a mai vízműtelep helyén egy négy rétegből vizet adó 390 mm átmérőjű, 32 m mély próbakutat fúrtak. 1908 és 1910 között csővezetékek fektetésével, új kutak és víztorony létesítésével bővítették a közműves vízellátást. A gépházat a szolgálati lakásokkal az 1920-as években építették.

A révfallui 600 m³-víz tároló térfogatú, csúszózsalsalú építésű vasbeton víztornyot Kovács Sebestyén Aladár műegyetemi tanár tervezte és a budapesti Wayss & Freytag cég kivitelezte.

A vízműtelep napjainkban

Ötven év után látogatta meg a patinás épületet Szűcs István, aki itt, a vízmű szolgálati lakásában született és töltötte gyermekkorát.

Szűcs István visszemlékezése

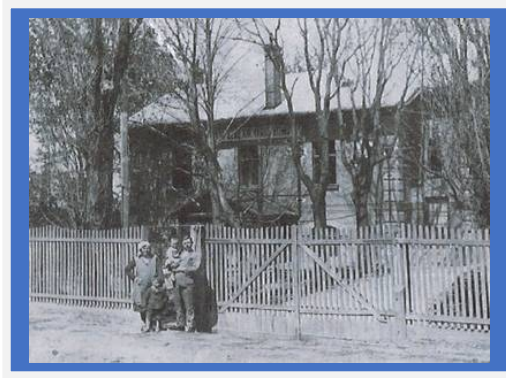
A negyvenes évek elején még hat hold sárgabarackos vette körül a gépházat, akkor nagy hagyománya volt Révfaluban a sárgabarack termesztésnek. Az országút mellett szilvafák szegélyezték a „birtokot”, vagyis a vízmű-kutak körbekerített területét.

A töltés mellett makadámút vezetett Győrújfalú felé. Lovaskocsik jártak rajta, óránként talán egy-egy teherautó, személyautó alig.

Az országút mellett álló gépház épület a húszas években épült. A pincében kaptak helyet a szivattyúk. Az épület töltés felőli homlokzatán „Győr Szabad Királyi Város Vízműve” felirat volt olvasható.

Édesapám, Szűcs József volt a vízmű főgépésze, beosztottjai Limpár György és Ladocsi Gyula révfalui, Ferenczi József ménfőcsanakai, és Szűcs Gyula abdai lakosok voltak. Szüleimmal a szolgálati lakásban, a gépház első emeletén laktunk.

Úgy laktunk, mint a hajósok: akkor aludtunk nyugodtan, ha odalent megnyugtatóan duruzsolt a szivattyú. Ha hirtelen csend lett, felriadtunk. Egyébként ez máig megvan, felriadok, a hirtelen csendre. Ilyenkor apukám lement elindította a diesel szivattyút, amit áramszünetek idejére szereltek be. Ennek erős, dübörgő hangja volt. Érdekes volt most ötven év után odalent a gépházban újra látni a diesel szivattyút. Az akkor hatalmas gép ma egész aprónak tűnik.

Emlékeszem a lenti gépházban, a lépcső mellett volt a Duna-parti kutakhoz vezető alagút ajtaja. Az ajtó még ma is megvan. Annak idején ide bújtattuk a lányokat és az asszonyokat az orosz katonák elől. Állítólag az első orosz katonák löni kezdték a gépházat, valószínű, akkor is a nagyhangú diesel szivattyú működött. A zaj miatt ellenséget gyanítottak. A gépészek hamar leállították a szivattyút, rövidesen az ostrom is abbamaradt. Szerencsére a vízműtelep nem szenvedett háborús károkat, messze volt a bombázás célterületétől.

A hatvanas évekig laktunk itt, öröm volt újra látni gyermekkorom helyszínét.

/A visszaemlékezés 2013-ban történt./

